

„Mondd, te kit választanál?”

A mai médiacentrikus világban a fenti kérdésre nem is olyan egyszerű a válasz. Nem is kívánok tanácsot adni senkinek, hacsak azt nem, hogy menjen el a szavazásra, és ott hallgasson a lelkiismeretére! Az biztosan jó tanácsot fog adni, de legalábbis megnyugtatót. Ez manapság, amikor annyi embernek – most majdnem azt találtam írni politikusnak – nem tiszta a lelkiismerete, nem lebecsülendő előny.

Nem értek a politikához, nem is akarok olyan fényben tetszelegni, mintha értenék, csak a jeleket látom. Ha az egyszerű tényekhez ragaszkodunk, akkor azonnal megállapíthatjuk, hogy két egymásnak ellentmondó állítás közül az egyik valószínűleg nem igaz.

Igyekeztem finoman fogalmazni, és nem írtam hazugságot, bár ettől a szótól annyira nem félnek, hogy ma már nyíltan az arcomba ordítják. Tulajdonképpen úgy fest a helyzet, mindenféle pártállástól függetlenül, mintha a választók becsapása lassan bekerülne a politikusok eszköztárába. Mintha szokásos és megbocsátható lehetőségként kezelnék, amivel bárki élhet, csak ki ne derüljön.

Menjünk el tehát választani, a legjobb lelkiismeretünk szerint! Arra szavazzunk, akire akarunk, és ne adjunk esélyt azoknak, akik a mi le nem adott szavazatunkkal számolnak! Akik úgy gondolják, hogy azért fogják őket megválasztani, mert ennyi és ennyi ember úgysem megy el, a többi pedig rájuk szavaz.

Lehet, hogy forogni fog a sírjában, de idekívánkozik Mikszáth Kálmán nevének említése. Nem azért, mert országgyűlési képviselő is volt – bár azért is lehetne – hanem egyik kisregénye, a Gavallérok miatt.

Ebben a regényben az író tásznagynak hívják egy lakodalomba, ahol elámul a gazdagságon és a jómódon. Aztán még jobban elámul, amikor lassanként fény derül rá, hogy mindez csak színjáték. Legjobban azonban akkor lepődik meg, amikor az derül ki, hogy ezzel rajta kívül minden jelenlévő tisztában van.

Szeretném hinni, hogy mindazok, akik most a választópolgárok kedvét keresik, megválasztásuk után hűek lesznek ígéreteikhez, amiket most a szavazatszerzés és a népszerűség kedvéért tesznek. Remélem, nem fogunk úgy járni, mint Mikszáth Kálmán. Nem kell azzal szembesülnünk, hogy ez az egész csak a látszatért volt. Mikszáth hőse így fogalmaz:

Terिंगette, szegények vagyunk, de jól élünk.

Remélem, nem kell egy nap arra ébrednünk, hogy úgy, mint a regényben, semmi tartalom nincs e szavak mögött.

Sági Lajos